

The men finished their coffee, stood up and went outside. Jody followed them a little way behind.

'Carl,' Mrs Tiflin suddenly called, 'don't keep Jody too long. He must go to school.' They walked through the field to the barn. Jody's father opened the door and they went in. The barn was dark inside and Jody could not see very well.

'Come here,' Carl Tiflin ordered.

Jody began to see things more clearly. He looked into a stall and stepped back quickly. A red pony was looking at Jody out of the stall. The pony's ears were forward and its eyes were shining. Jody was so excited that he could not speak.

Jody looked at the pony.

'Mine?' he asked.

No one answered. Then Carl Tiflin spoke.

'The pony needs a good brushing,' he said. 'And don't forget to feed it. And don't leave the stall dirty. If you don't look after the pony, I'll sell it straight away.'

Jody put his hand out to the pony. The animal's grey nose came close and sniffed loudly. Then the pony gently bit Jody's fingers and shook its head up and down.

Jody looked at his fingers.

'Well,' he said, 'the pony can certainly bite!'

The two men laughed. Then Carl Tiflin went out of the barn, but Billy Buck stayed.

'Is the pony mine?' Jody asked again.

'Yes,' Billy answered. 'But you must look after the pony and train him. I'll show you how to train him. He's only a colt. He's still very young, so you can't ride him for some time.'

Jody put out his hand again. This time the boy rubbed the pony's nose.

'He wants a carrot,' Jody said. 'Where did you get him, Billy?'

'We bought the pony at the market.'

'Is there a saddle?' asked Jody.

'Oh, yes, I'd forgotten. Here it is.'

Billy took down a little saddle from the wall. The saddle was made of shining red leather.

'This saddle isn't very strong,' he said. 'But it was cheap.'

Jody rubbed the red saddle with his fingers.

'It'll look very pretty on the pony,' he said.

Then Jody thought for a moment.

'Has the pony got a name yet?' he asked.

'Not yet,' said Billy.

'Then I'll call him Gabilan Mountains.'

A férfiak elfogyasztották a kávéjukat, felálltak és kimentek. Jody követte őket egy kicsivel mögöttük.

'Carl' kiabált hirtelen Mrs. Tiflin, 'ne tartsátok fel Jody-t túl sokáig. Iskolába kell mennie!'

Átgyalogoltak a mezőn a pajtához. Jody apja kinyitotta az ajtót, és bementek. A pajtában sötét volt, Jody nem látott jól.

'Gyere ide!' utasította Carl Tiflin.

Jody kezdte a dolgokat tisztábban látni. Benézett egy bokszba, és gyorsan hátralépett. Egy vörös póni nézett Jodyra a bokszból. A póni fülei előre álltak és a szemei fénylettek. Jody olyan izgatott volt, hogy nem tudott megszólalni.

'Az enyém?' kérdezte.

Senki sem válaszolt. Aztán Carl Tiflin megszólalt.

'A póninak szüksége van rá, hogy jól keféld a szőrét!' mondta. 'És ne felejtse el megetetni. És ne hagyj koszosan a bokszot. Ha nem gondoskodik a póniról, azon nyomban eladom.'

Jody kinyújtotta a kezét a póni felé. Az állat szürke orra közelebb jött, és hangosan szimatolt. Utána gyengéden megharapta Jody ujjait, és megrázta a fejét fel és le.

Jody az ujjaira nézett.

'Hát' mondta, 'a póni kétségkívül tud harapni!'

A két férfi nevetett. Aztán Carl Tiflin kiment a pajtából, de Billy Buck maradt.

'A póni az enyém?' kérdezte Jody újra.

'Igen' válaszolt Billy. 'De gondoskodnod kell róla és edzened őt! Majd megmutatom, hogy kell őt edzeni. Ő csak egy csikó. Még nagyon fiatal, szóval még nem ülheted meg egy ideig!'

Jody újra kinyújtotta a kezét. A fiú most megdörzsölte a póni orrát.

'Répát akar' mondta Jody. 'Billy, hol szerezted őt?'

'A vásárban vettük a pónit.'

'Van nyergünk?' kérdezte Jody.

'Ó, igen, el is felejtettem! Itt van.'

Billy levett egy kis nyeret a falról. A nyereg fénylő, piros bőrből készült.

'A nyereg nem túl erős,' mondta. 'De olcsó volt.'

Jody megdörzsölte a piros nyeret az ujjival.

'Szépen fog mutatni a pónin,' mondta.

Aztán Jody gondolkodott egy pillanatig.

'Van már neve a póninak?' kérdezte.

'Még nincs,' mondta Billy.

'Akkor elnevezem Gabilan Mountains-nek.'

(Várad Vivien 9.B)